

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 316/06-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť J. F., S., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorou namieta porušenie svojho práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Poprad v konaní sp. zn. 6 T 225/02, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. F. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. septembra 2006 doručená sťažnosť J. F., S. (ďalej len „sťažovateľ“), t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorou namieta porušenie svojho práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 6 T 225/02.

Sťažovateľ uvádza, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6 T 225/02 zo 16. januára 2003 bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa ustanovenia § 231 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. Proti predmetnému rozsudku podal odvolanie, ktoré bolo uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) 4. decembra 2003 odmietnuté. Sťažovateľ následne opakovane podával Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky podnety na podanie sťažnosti pre porušenie zákona v jeho trestnej veci, všetky podnety však boli odmietnuté.

„V čase účinnosti zákona č. 301/2005 Zb. Trestný poriadok účinný od 01. 01. 2006 sa J. F. pokúsil v danej veci podať dovolanie, čo bolo tomuto následne odmietnuté s odôvodnením, že inštitút dovolania vo veci právoplatne ukončenej v čase účinnosti zákona č. 141/1961 Zb. nie je možné využiť už ani v čase účinnosti zákona č. 301/2005 Zb., ktorý takýto inštitút – dovolanie – ustanovuje.

Avšak už v čase účinnosti zákona č. 301/2005 Zb., ktorým sa zrušuje zákon č. 141/1961 Zb., nie je možné považovať takto podané dovolanie ani za podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona, keďže podanie tohto mimoriadneho prostriedku už zákon č. 301/2005 Zb neumožňuje a to ani vo veciach právoplatne ukončených za účinnosti zákona č. 141/1961 Zb.“

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa ďalej vyplýva, že dôvodom ním podávaných opravných (riadnych aj mimoriadnych) prostriedkov proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 6 T 225/02 zo 16. januára 2003 je skutočnosť, že v trestnom konaní bol súdom odmietnutý svedok obhajoby (jeho manželka) s tým, že vzhľadom na blízky vzťah k sťažovateľovi ako obžalovanému nemôže podať hodnovernú výpoveď. Rozsudok okresného súdu sa navyše podľa tvrdenia sťažovateľa opieral o výpoveď svedka, ktorého *„... obvinený nemal možnosť vypočuť ani nechať vypočuť prostredníctvom tretej osoby a to ani v prípravnom konaní a ani v konaní pred súdom“.*

Sťažovateľ preto v návrhu výroku rozhodnutia (petite) svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jeho práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) dohovoru postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 6 T 225/02 a zrušil rozsudok

sp. zn. 6 T 225/02 zo 16. januára 2003. Sťažovateľ zároveň požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a priznanie náhrady trov právneho zastúpenia.

II.

V zmysle čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

V zmysle čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa ustanovenia § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa ustanovení § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená. Jedným z dôvodov na odmietnutie sťažnosti v rámci predbežného prerokovania je podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj jej oneskorené podanie.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 22/02 uvádza: „Sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky na ďalšie konanie je jej

podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti.“

Podľa ustanovenia § 139 ods. 1 písm. b) bod cc) Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 [ustanovenie § 183 ods. 1 písm. b) bod 3. Trestného poriadku účinného od 1. januára 2006] rozsudok je právoplatný (...) ak podané odvolanie bolo zamietnuté.

Ústavný súd zistil (úradný záznam z 26. septembra 2006), že rozsudok okresného súdu sp. zn. 6 T 225/02 zo 16. januára 2003 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 2 To 71/03-80 zo 4. decembra 2003, ktorým bolo odvolanie sťažovateľa proti rozsudku prvostupňového súdu odmietnuté, nadobudol právoplatnosť 4. decembra 2003. Predmetné uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 12. januára 2004 a jeho právnomu zástupcovi 9. januára 2004.

V konkrétnych okolnostiach tohto prípadu od právoplatného skončenia trestného konania vedeného proti sťažovateľovi do 18. septembra 2006, keď bola jeho sťažnosť ústavnému súdu odovzdaná na poštovú prepravu, uplynulo nepochybne dlhšie časové obdobie ako uvedená zákonná dvojmesačná lehota.

Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd odmietol sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní, nezaoberal sa žiadosťou sťažovateľa o pridelenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ako aj ďalšími žiadosťami, ktoré sú viazané na rozhodnutie vo veci samej (napr. priznanie náhrady trov právneho zastúpenia) – rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 181/06.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2006